

Тия чърви, змий крилати
Тия мъжи, плачъ и вийъ
Що до тоя день и мигъ
Никой не чу, не видѣ,
Зло на мрътвитѣ не правѣтъ,
А намъ само страхъ задаватъ!

И тѣй азъ ти убясихъ,
Що си планѣтъ измѣнихъ
И приехъ тасъ нова вѣра
Жителъ да сѣмъ на Цитера,
Знамъ че съ тоя лесенъ трудъ
Нѣма азъ да сѣмъ прочутъ
И че вмѣсто да сѣмъ славенъ
Скоро въ мракъ шѣ сѣмъ забравенъ;
Лирата ми катъ служи
На любовний богъ, кажи.
Честъ по-малка се разбира
Трѣбува да претендира
Като менъ единъ поетъ
Тѣй, азъ мислѣ за напредъ
Нѣкой хубавици прѣсни
Катъ прочитатъ тия пѣсни
Щѣтъ да сочѣтъ мълкомъ въ нихъ
На най-нѣжний, сладкъ стихъ,
И замислени напрасно
Щѣтъ въздѣхнѣтъ сладострастно

ПРИЛИКА
на пеперудата съ цвѣтето.

Пеперудката е цвѣте
Що изъ въздуха се лутка;
Цвѣтето е пеперудка
Що не мърда си крилѣтъ.
